

Kyra Angie

Soha ne mondd,
hogy soha

Első fejezet

Jessica Parker és Lucy Montgomery a Melbourni egyetem szociálismunkás szak elsőéves hallgatói, az egyetem büféjében kávéztak. Jessica egy 20 éves, kb. 168 cm magas, vékony testalkatú, vidám, de kissé bizalmatlan, zárkózott teremtés. Hátközépig ér ő hosszú szőkésbarna haját rendszerint összefogva hordja. Öltözékével igyekszik követni az aktuális divatot, de kerüli a kihívó öltözetet és csak olyan ruhákat vesz fel, amiben jól is érzi magát. Nem csinál nagy ügyet abból sem, ha Jenny nevű nyolc hónapos Golden retriever kutyája összeszórózi a ruháját. Lucy 21 éves, pár centivel kisebb Jessicánál, vékony, rövid szőke hajú, szemüveges, külsejére, megjelenésére gondosan ügyelő, kedves, dolgos, nyíltszívű teremtés. Lucy a következő órájuk, azaz a bevezetés a szociológiába jegyzeteit rendezgette és felolvasott egy-egy kis részletet Jessicának az előző óra anyagából. Jessica ugyanis látássérült.

Egyszer csak Jenett Jones, kissé szabadabb elvű évfolyamtársuk huppant le melléjük.

– Jessica nincs kedved elkísérni az esti buliba? – kérdezte Jenett, mit sem foglalkozva Lucyvel.

– Köszönöm, kedves vagy, hogy rám gondoltál, de kihagynám. Miért nem kéred meg Altia-t vagy más-t?

– Mert veled szeretnék menni. Szeretnék bevezetni a társaságba – akadékoskodott tovább Jenett.

– Köszönöm, de jól megvagyok így.

– Az egyetemhez nemcsak a tanulás, de a bulik is hozzátartoznak – folytatta Jenett.

– Ebben igaza van – szólt bele Lucy.

– Meglehet, de sem időm, sem kedvem az ilyenfajta egyetemi bulikhoz. Bocsáss meg, de mennem kell – mondta csöppnyi megvetéssel a hangjában Jessica, mert hallott már egy s-mást az

egyetemi bulikról és meg sem várta a választ, el is tűnt a folyosón. Látássérültsége ellenére meglehetősen jól közlekedik egyedül fehér botjával. Igaz olykor belekarol valamelyik barátnőjébe.

Utolsó órája kettőkor ért véget, hazaindult, de a portánál Jenettbe és az egyik előadó tanárba botlott.

– Jessica! – szólt oda neki Jenett, mikor a lány megpróbált elslisszolni mellettük.

– Jenett, Mr. Carter – válaszolt Jessica, mintegy köszönésképpen, egy bizonyos távolság betartásának szándékával magázva a férfit.

– Szia – köszönt a férfi is, aki a húszas évei vége felé járó, kb. 185 cm magas, vékony, sportos testalkatú, rövid gesztenyebarna hajú, jóképű, nőügyeiről híres fiatalember.

– Nem gondoltad meg magad? – kezdte ismét Jenett.

– Nem, köszönöm, kihagyom – mondta Jessica és mielőtt még jobban elmerült volna szokásos zavarában, ami Mr. Carter társaságában folyton hatalmába kerítette, sietősen távozott.

Hogy miért is jött folyton zavarba a férfi társaságában? A lány tudatosan nem boncolgatta. Bár ő nem látja a férfi arcának részleteit, nem merülhet el szemének bűvöletében, de a barátnők, Kelly és Lucy elmondásai alapján és gazdag fantáziájának köszönhetően, jóvágású férfiként gondolt rá.

*

Este nyolc körül Jessica a kedvenc saját válogatású zenei cd-jét hallgatta s közben a számítógépén az egyik házi dolgozatával foglalatoskodott, mikor csöngettek. Ajtót nyitott, Jenett és Mr. Christopher Carter volt az.

– Jó estét, miben segíthetek? – kérdezte anélkül, hogy beengedte volna őket.

– Bemehetnének? – kérdezte Jenett.

– Persze, tessék csak! – sóhajtott fel Jessica és szélesre tárta előttük az ajtót. Egy-egy tétova pillantás után követték Jenettet,

aki, mintha otthon volna az előszobából Jessica szobájába ment és helyet foglalt az ablakok alatt és az íróasztal mellett álló egyik fotelbe.

– Azért jöttünk, hogy elvigyünk a buliba – vágott egyenesen a közepébe Jenett.

– Szerintem, nem kellene ajtóstul rontani a házba! – figyelmeztette a férfi.

– Sajnálom, de hiába... – kezdte volna Jessica.

– Megkérdezhetem milyen halaszthatatlan dolgod van, ami nem várhat holnapig? – vágott a szavába a férfi.

– Rengeteg tanulnivalóm van még, aztán Jennyt is le kell vigyem sétálni és...

– Tehát semmi halaszthatatlan – összegezte a férfi, majd így folytatta: – Nem gondolod, hogy egy kis kikapcsolódás, szórakozás pihentetően hatna, hogy utána újult erővel a tanulásra koncentrálhass?

– Nem hiszem, hogy pihentető lenne egy kicsi, emberek tömegétől zsúfolt, cigi füsttől bűzlő, sötét és a dobhártyát sem kímélő hangos zenéjű teremben ücsörögni.

– Ki mondta, hogy üldögnél? – kérdezte Jenett.

– Nos engedd meg, hogy kijavítsam az előbbieket. Jenettnak igaza van, nem feltétlen üldögnél, táncolni is lehet. Aztán se nem cigi füstös, se nem sötét. Az én véleményem az, hogy kimozdulnál a megszokott napi rutinból, hogy jó-e vagy nem, az csak tőled függ. Emberek között vagy, mégsem itthon egyedül. Ismerkedhetsz, új barátokat szerezhetsz – folytatta a férfi.

– Jól megvagyok itthon egyedül, és barátokra sincs igazán szükségem – ellenkezett Jessica.

– Ugyan már mit veszhetsz, max eltöltesz velünk egy kellemes estét? – érvelt most Jenett.

– Jól van, de egy rossz szó és már ott sem vagyok – adta be végül a derekát Jessica.

– Oké, akkor én leviszem sétálni az ebet, ti pedig elkészültök! – dobta fel a férfi, így közölve udvarias szándékát, hogy teret engedne a hölgyek készülődésének.

Jessica az előszobába ment és odaadta a férfinak a pórázt és kiengedte őket, majd gyorsan elkészült. Októberi, azaz az ausztrál tavaszi este lévén egy sötét és vékonyabb hosszú nadrág és egy világos kereknyakú újatlan felső mellett döntött, amire azért egy tavaszi kabátkát húzott. Rakoncátlan tincseit hajgumival igyekezett kordában tartani. Készülődés közben azon morfondírozott magában, hogy mire ez a nagy érdeklődés a hétköznapi elfoglaltságai után, miért olyan fontos hogy megjelenjen ezen a bulin. Mit akarnak tőle? De mivel Jenett sűrgetően kopogott a fürdőszoba ajtaján, nem tudta megválaszolni felmerülő kérdéseit, gyanakvásának okát megmagyarázni, így a véletlenre bízta és várt mi fog kisülni a dologból.

*

Jessica lakása a város művészeti negyedének határán, míg az egyetemi városrész és a klub a Swanston Street negyedben található. Mikor odaértek az egyetemi klubba a buli már ment. Gyorsan, könnyen elvegyültek a tömegben. Jenett "leparkolt/leragadt" egy 6-8 fős társaságnál. Mr. Carter és Jessica egy másik kis csapathoz csatlakozott, akik többsége szintén Jessica évfolyamtársai voltak. Iszogattak, beszélgettek és még táncolni is elvitték Jessicát. Éjfél körül Jessica távozni készült.

– Hazavihetlek? – kérdezte Mr. Carter, miközben udvariasan felsegítette a lányra a kabátját.

– Elnézést, de nem hiszem, hogy vagy olyan állapotban, hogy kormány mögé ülhesz – tért ki a lány a válasz elől, feloldva ezzel a korábban elhatározott távolságtartó magázódást.

– Igazad van, akkor legalább elkísérhetlek?

– Köszönöm, de hívok egy taxit és...

– Nincs kedved sétálni egy kicsit? Szeretnék még pár szót váltani veled.